ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 61 • Seria II • Nr. 556 • Miercuri 2 aprilie 1958 • 8 pagini — 15 bani

Citiți în pag. a 7-a

U. R. S. S. încetează unilateral experiențele cu armele atomice

Hotărîrea Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice

MĂRTURIE

Eu n-aș fi grădinarul iscusit,
Ce-și crește cu iubire ce-a sădit —
Și nu aș fi cu voi lovarăș bun,
De m-aș opri, răsad să nu mai pun.

Scriu mîndru: comunism! — da-n ceasul greu,
De-aș inclina un dram stindardul meu,
Ori de n-aș fi cu voi într-un cuvînt,
N-aș merita în veci acest pămînt.

George Demetru Pan

Nevoia de ÎNVĂȚĂTURĂ

Sîntem un popor care construim socialismul. Am pornit pe acest drum și nu ne vom opri. Construim socialismul pentru că avem încă multe nevoi și năzuim toți către o viață mai bună. Ne-am încredințat că, apucîndu-ne de muncă încordată, om lîngă om, sub îndrumarea partidului, vom scăpa de nevoi și vom ajunge la o viață mai bună.

Construim socialismul clipă de clipă, ceas de ceas.

Construcția socialismului se face pe baza unor cunoștințe înaintate pe care știința le-a pus și le pune mereu la îndemîna omului, pentru a se ajuta în munca lui. Știința ușurează munca și sporește belșugul. De aceea, învățătură, cît mai multă învățătură, e de o necesitate vitală. Neștiința de carte sau părăsirea învățăturii pe drum înseamnă o slăbire a frontului general al muncii, o piedică în înaintarea noastră către o viață nouă.

Un copil care lenevește, un învățător care lasă clasa baltă și se apucă de alte treburi, un muncitor de la țară care nu-și îngrijește bine ogorul, un muncitor din fabrici care nu e atent la lucrul lui, un om de știință care nu se pasionează în cercetările sale, ne țin în loc, ne țin în loc pe toți, și pe mine și pe dumneata care ne citești, întregul popor care se străduiește și așteaptă să crească izvoarele belșugului, să se înmulțească mijloacele bunei sale stări. O încordare slăbită, o muncă amînată, o forță pierdută sau cheltuită în gol este un mai puțin în agonisita noastră de bunuri generale. E un lucru pe care l-au înțeles mulți, cei mai buni dintre noi care ne-au luat-o înainte și pe care trebuie să-i urmăm toți.

Cu asemenea gînduri m-am despărțit într-o zi, în satul Meri-Goala din raionul Roșiori, de o ceată de copii, între care era amestecat în jocuri copilărești un băiețandru de vreo 15—16 ani care nu învățase decît patru clase elementare. Era un băiețandru voinic, vioi, dar care rămăsese la limita de învățătură a copiilor, care mai urmau școala elementară de patru ani și, poate, sub această limită. Încet, încet, desprinzîndu-se de carte și de învățătură va rămîne în afara frămîntărilor de idei și de cunoștințe care mișcă înainte pe oamenii muncii, va deveni o forță nepregătită pentru sarcinile din ce în ce mai complicate și mai ridicate ca nivel intelectual care se pun satului acum. El va sta în urma celorlalți pentru că nu va pricepe importanța vitală, vitală pentru el și pentru satul întreg, a noilor idei, a noilor măsuri necesare ridicării bunăstări generale a oamenilor muncii.

De aceea, socotim necesar ca organele culturale ale satului, școala, căminul cultural, biblioteca, sub îndrumarea organizației de partid și a U.T.M.-ului să organizeze cercuri de lectură cu cei ieșiți de curînd din neștiința de carte și cu cei care au rămas la învățătura școlii elementare de patru ani, pentru a întreține interesul pentru învățătură.

Și mai bine dacă părinții ar fi îndrumați să-și trimită copiii la școala elementară de șapte ani care și-a extins rețeaua peste o mare parte a țării, școala elementară de șapte ani fiind astăzi baza minimă a culturii noastre în etapa actuală a dezvoltării socialiste.

Învățătura dobîndită în școala elementară de șapte ani, fără să reprezinte totul, constituie, totuși, pentru fiecare cetățean, un temei de cultură care-i îngăduie să se poată ridica apoi la un nivel intelectual din ce în ce mai înalt, contribuind cu puteri sporite la înfăptuirea operei de construcție socialistă în țara noastră.

Prof. Petre Drăgoiescu
președintele Consiliului Superior al Școlilor.

Există oare cineva care să nu admire o livadă de pomi fructiferi înfloriți sau încărcați de rod? Fără îndoială că nu. Dar pentru ca pomii să înflorească și să dea omului rod bogat, trebuie ca la rîndul lor să primească de la om îngrijirea cuvenită, începînd cu plantatul și pînă la culesul fructelor. Și această îngrijire trebuie dată la vremea ei, fără întîrziere.

Una din lucrările ce se execută acum în livezi este și stropitul împotriva unui primejdios dușman al pomilor — păduchele de San-José. Muncitorii de la G.A.S. Ștefănești, regiunea Pitești, după cum se vede, grăbesc stropitul în livadă (fotografia de sus).

O altă lucrare ce se face în aceste zile este plantarea puieților, așa cum se lucrează la pepiniera Vrănești din aceeași regiune (fotografia de jos).

CRITICA în PROGRAMUL BRIGĂZII

În mişcarea artistică de amatori, brigada de agitaţie este cea mai proaspătă formaţie. Ea s-a născut în anii noştri. Are cea mai mare forţă de exprimare, cele mai diverse mijloace ca s-o facă, şi un material faptic nespus de bogat.

În regiunea Bucureşti, de care ne vom ocupa în rîndurile de faţă, brigăzile artistice de agitaţie au devenit, ca şi în alte părţi de altfel, cele mai populare formaţii. În ultimele trei luni numărul lor a sporit cu peste 170. Se ţinteşte ca pînă la sfîrşitul anului să se ajungă la 370. Nu-i numai o cifră de plan. Este o necesitate pe care o dictează viaţa. În fiecare zi, în altă comună, un grup de entuziaşti se adună şi înjghebează un colectiv de creaţie. Apoi cu trudă alcătuiesc programul. Am spus cu trudă, fiindcă cei mai mulţi nu sînt poeţi şi nici regizori. Mă gîndesc în această clipă la cei care zăbovesc noaptea pînă tîrziu ca să potrivească nişte rime, însufleţiţi de frumuseţea atîtor fapte care se cer cîntate. Ei reuşesc (îndrumaţi uneori şi de metodişti) să realizeze un program bun care e prezentat cu săli arhipline. Oamenii aplaudă încîntaţi şi a doua zi vin cu sugestii. Fapte, cum am spus, berechet. Ele trebuie însă cernute. Asta e o treabă de migală, dar nu numai atît. Programul brigăzii trebuie să fie ca un leac bun, adică să-şi facă efectul. Să nu plutească la suprafaţă şi nici să nu defăimeze. Unii lucrează ca la spiţerie la alcătuirea programului: atîtea procente laudă, atîtea critică. Nu aşa stau lucrurile. Programul brigăzii, chiar cînd critică, trebuie să degaje siguranţă în îndreptarea lipsurilor, să releve caracterul lor vremelnic, să arunce asupra petelor negre din viaţă fascicolul de raze al forţei şi optimismului nostru. În multe cazuri nu se întîmplă aşa. Am descoperit în programele unor brigăzi, prezentate de acum în plublic, lucruri supărătoare. În ce măsură este programul brigăzii din Socetu, raionul Roşiori, o oglindă a vieţii comunei? Brigada critică sfatul popular şi începe cu preşedintele, apoi îi ia în primire pe secretar, apoi pe contabil, pe cîţiva funcţionari, pe colector, pe cei de la cooperativă, moară, dispensar. „Nu le-a scăpat nimeni" — remarci. Şi aşa şi este. Şi apoi, întrebarea firească la care te obligă o astfel de prezentare a lucrurilor: „Dar aici nu merge nimic bine?". Merge. Întreaga comună merge bine. Încă de anul trecut comuna a fost cooperativizată în întregime.

Un exemplu de greşită înţelegere a rostului criticii îl aduce programul brigăzii din Frăsinet, raionul Olteni. Aici se spune clar: **„Dacă-i vorba să ne distrăm / Atunci hai să-i criticăm / Pe cei care au lipsuri în satul nostru"**. Fireşte, critica brigăzii se face în forme hazlii. Acestea însă, şi nu fondul criticii sînt obiectul hazului. E de dorit să rîdă pînă şi cel criticat. Mai mult ca sigur că va merge în acest fel mult mai uşor spre îndreptare. Brigada din Frăsinet (textier Marin I. Nica), îşi îndreaptă întîi săgeata spre sfatul popular. (De altfel majoritatea colectivelor procedează aşa, ca şi cum aceasta ar fi un fel de „modă").

„Trandafir de la Moldova / De ce sfat nu îţi ţii vorba / Trandafir de la Bacău / Fă-ne pod şi eleşteu". Şi mai departe cîntă un bade supărat: **„Mi s-a rupt căruţa-n drum** (din cauza podului N.N.) **/ Ce să mă fac eu acum / Să chem sfaturile toate / Ca să-mi pună alte roate"**. Le-am răspunde cu o replică din programul brigăzii din comuna Gh. Lazăr, raionul Slobozia, îndreptată împotriva unor cetăţeni care au lăsat pietrişul purcoi în faţa curţii şi nu-l întind pe uliţă cu toate îndemnurile deputatului. **„Dacă noi nu-l ajutăm / În noroaie ne înecăm"**. Aşa este, tovarăşe Nica Marin, toate realizările gospodăreşti din sate, ca şi cele din Frăsinet, de care brigada nu pomeneşte nimic, s-au realizat de către sfaturile populare cu sprijinul cetăţenilor. Altminteri, cum bine ştii şi dumneata, din cer nu pică nimic de-a gata.. nici măcar, roate pentru car.

Brigada de agitaţie din Buftea a ţinut, cu unul din programele sale, comuna „sub foc de artilerie" timp de două ceasuri. **„Pozitive, negative, vom cerca să vă redăm / Bune, rele, laolaltă.."** şi programul uită pînă la urmă de promisiune, pierzîndu-se într-o avalanşă criticistă.

O obligaţie de căpetenie a colectivului brigăzii este să respecte adevărul. Dacă nu face aşa, ea îşi sapă singură prestigiul. Brigada din satul Baricea, raionul Roşiori, afirmă:

„Foaie verde de lipan / La Peretu acum un an / Era pareă un cămin / Care activa din plin. / La Peretu acuma frate / Lucrurile sînt schimbate / Nu e teatru nu e cor / Nu e nici un amator".

Cei din colectivul de creaţie al brigăzii din Baricea parcă nici n-ar fi trecut pe la faţa locului. La Peretu sînt formaţii puternice, cerc de „prieteni ai muzicii", o activitate artistică cu tradiţie, care ar putea inspira celor din Baricea cu totul altceva decît motive de critică.

În programul brigăzii din comuna Nicolae Bălcescu, raionul Lehliu, întîlnim într-un şir de urări şi blesteme, ceva în felul acesta: **„Valabilul Dimitriu / Să-i înghete n git rachiu"**... (Adăugăm că Traian Dimitriu este însuşi instructorul brigăzii). Termeni ca „valabilul" (de unde l-or fi importat tovarăşii din Nicolae Bălcescu?) — sînt cu totul nepotriviţi. De asemenea, mai sînt folosite aici expresii lipsite de respect şi bună-cuviinţă. Aşa ceva n-are ce căuta în programul unei brigăzi a cărei menire este să facă agitaţie pentru realizarea înaltelor noastre scopuri, cu mijloace artistice.

De dragul unei rime, brigada din Cornetu, raionul Domneşti, spune despre vînzătorul de la cooperativă:

„La cîntar arde cît poate / Apăsînd pe greutate / La metru întinde stamba / De îţi vine să cînţi „Samba"; iar de dragul unui joc de cuvinte cei de la Mînăstirea, raionul Oltenița, înlocuiesc numele tovarăşului Lucian Ticheaua, responsabilul „Alimentarei" cu Lucian Licheaua. Vina: a cîntărit bomboane într-o pungă prea mare.

Ce are comun critica cu ofensa, şi mai ales, un astfel de „joc de cuvinte" cu arta, care dă brigăzii numele ei de botez? Dacă nu are, daţi-ne un exemplu pozitiv — o să spuneţi. Ne grăbim s-o facem.

Iată, de pildă, baciul stînei cooperatiste din comuna Cuza Vodă, raionul Călăraşi, nu munceşte bine. Brigada de agitaţie, folosind şi ea un joc de cuvinte, spune că baciul, „n-a făcut nici o brînză" fiindcă s-a plimbat de colo, colo.

„Toată vara, spune satul / Te-ai ocupat cu mutatul / Ai mutat stîna şi plasa / Pe la Coade, pe la Rasa / ...Cînd s-au pornit ploile / Au înţărcat oile / —Tot pe drum, pe drum, pe drum / Lasă brînză nici decum"...

Cele de mai sus închid în ele numai cîteva învăţăminte. În munca lor anonimă şi trudnică creatorii de texte să ţină seama de ele şi de altele, să le aplice şi să se perfecţioneze. Frumuseţea şi bogăţia vieţii din jur, se cer exprimate în cuvinte corespunzătoare. Este datoria brigăzii artistice de agitaţie s-o facă.

Brigada artistică trebuie să desfăşoare o critică constructivă care să ajute efectiv la îndreptarea lipsurilor, să militeze pentru triumful noului, să veştejească tot ce-i vechi şi înapoiat. Ea nu trebuie să defăimeze, să stîrnească duşmănii, şi să îndepărteze oamenii ci, dimpotrivă, să i mobilizeze la acţiuni pozitive. Sînt brigăzi (e vorba de brigăzile bune, desigur), care nu socotesc încheiată misiunea unui program o dată cu prezentarea lui. Ele urmăresc cu perseverenţă efectele criticii. Dacă nu s-au luat măsuri revin iarăşi şi iarăşi, pînă cînd cel în cauză, sătul să tot fie „veteran" al criticii din partea brigăzii, se străduieşte să iasă din această situaţie.

Într unul din programele sale, brigada Centrului Mecanic din Roşiori a anunţat publicul că tovarăşul Petre Liţă, criticat în programul trecut pentru delăsare în muncă a devenit acum unul din cei mai buni muncitori de la sculărie. Este desigur un merit al brigăzii şi ea avea motive s-o afirme cu satisfacţie.

Critica brigăzii are un scop social: educarea oamenilor. Ea nu este obiect de distracţie în sine. Colectivele de creaţie să ţină seama de acest lucru şi să nu uite că se adresează în permanenţă unor oameni şi situaţii reale. Aceasta le cere o mare răspundere manifestată în egală măsură la verificarea faptelor ca şi la alegerea tonului criticii.

La recentul concurs de texte ale brigăzii din regiunea Bucureşti s-au primit peste 80 de texte. Este desigur un lucru bun. Sarcina de căpetenie a creatorilor de texte este însă să se aplece cu mai multă atenţie şi răbdare asupra cuvîntului pe care-l aşternu pe hîrtie, socotind greutatea şi influenţa pe care o dobîndeşte acesta mai tîrziu, cînd e răspîndit. Pe lîngă talentul şi entuziasmul prezente în cele mai multe cazuri colectivele de creaţie trebuie să-şi însuşească metodele de creaţie artistică literară, să-şi întregească cunoştinţele şi să aprofundeze realitatea cea nouă. Acestea le vor da tuturora cheia succesului.

V. Ioso

CUVÎNTUL COOPERATORILOR

Adunarea generală a membrilor cooperativei de consum din Pîncota a început cu prezentarea dării de seamă pe anul 1957. Şi darea de seamă n-a fost de loc săracă în conţinut: aproape 600.000 lei fond social vărsat, din cei 4.400 de membri ai cooperativei, 289 au fost înscrişi în 1957, 18 unităţi de desfacere a cooperativei; — toate la un loc vorbesc de forţa cooperativei în comerţul sătesc.

Dezbaterile s-au purtat mai mult în jurul problemelor gospodăreşti, în centrul atenţiei fiind desfacerea mărfurilor şi munca dusă pentru achiziţii de produse agricole. Şi în acest sector, oricît ai vrea să te fereşti de cifre, nu te rabdă inima să nu arăţi de pildă că în cursul anului 1957 cooperativa din Pîncota, prin unităţile sale, a vîndut mărfuri în valoare de 14 milioane lei. Aceasta înseamnă cu două milioane mai mult decît în anul 1956, deoarece cooperativa a primit de la oraş cu 10 la sută mai multe mărfuri.

Cineva a cerut să se vorbească şi despre metodele folosite. Şi s-a arătat că, pentru a veni în sprijinul cumpărătorilor, cooperativa nu s-a mulţumit cu unităţile sale de desfacere şi şi-a lărgit activitatea în tîrguri şi pieţe săptămînale, a organizat expoziţii cu vînzări în valoare de peste 750.000 lei. Beneficiul net al cooperativei se cifrează la frumoasa sumă de 389.699 lei. Poate fi lăudat consiliul de conducere pentru asemenea activitate? Fireşte, merită laudă, şi membrii cooperativei care au luat cuvîntul nu s-au zgîrcit să o facă.

În adunare s-a analizat şi munca depusă în privinţa achiziţiilor. Bunăoară, s-a arătat că în anul trecut s-au achiziţionat 127.000 kg. grîu, 87.400 kg. porumb, 1900 kg. orz, 20.600 kg. floarea soarelui. În ce priveşte legumele şi zarzavaturile achiziţionate, ele ating valoarea de 389.000 lei.

Totuşi realizările în acest sector n-au reuşit să mulţumească pe cei prezenţi. Oricum ai face socoteala, atît cantitativ cît şi valoric diferenţa este foarte mare între ceea ce au primit membrii cooperatori din Pîncota şi ceea ce au vîndut statului.

Ce-a fost de lăudat s-a lăudat. Ce nu s-a făcut tocmai bine, oamenii nu s-au sfiit s-o spună fără ocolişuri. Şi nu s-au sfiit să spună nici directorului bazei interraionale Arad, tovarăşul L. Hoaieş că nu s-a ostenit să asigure cooperativei o aprovizionare ritmică. Consiliul de conducere n-a fost nici el scutit de a da socoteală pentru lipsă de mai mult interes în privinţa achiziţiilor şi mai ales pentru că nici în 1957 nu s-a îngrijit să construiască un magazin în satul Misca. Tovarăşul Matray Ladislau din acest sat a ţinut să le-o spună fără ascunziş. Şi tot el s-a angajat să lucreze voluntar împreună cu alţi cooperatori din Misca, pentru ca dorinţa să le fie împlinită.

S-a ales apoi noul consiliu în fruntea căruia a fost reales fostul preşedinte tovarăşul Alexandru Vig, precum şi comisia de recizie pe anul 1958.

Cl. Munteanu

LA MUNCĂ ŞI LA JOC

Nu de mult a avut loc întrecerea culturală a echipelor artistice de amatori ale unităţilor agricole din regiunea Bucureşti. Brigăzi artistice de agitaţie, echipe de teatru şi dansuri populare se perindau pe scenă rînd pe rînd.

Am admirat mult echipa de dansuri a gospodăriei agricole de stat Dîlga. Îi priveam pe tinerii artişti amatori, cu chipurile îmbujorate de viltoarea jocului. Aceeaşi voioşie tinerească, aceeaşi înălţime şi frumuseţe, parcă toţi ar fi fost făcuţi de-o mumă. Ei sînt mîndria gospodăriei. Unii dintre ei au ieşit abia de curînd de pe băncile şcolilor profesionale agricole, şi au venit să muncească în gospodăria de stat. Printre artiştii amatori din Dîlga, se află şi Maria Priescu, o tînără de 17 ani, cu obrajii durdulii, cu zîmbetul mereu pe buze. Muncitorii din gospodărie îi preţuiesc munca şi îi zic în glumă „mecanicul nostru". Aşa şi este! Maria Priescu este mecanic-motorist. În vara anului 1957, a absolvit şcoala profesională de mecanici agricoli şi a fost repartizată la gospodăria de stat din Dîlga. Născută în Bîrseşti, un sat de lîngă Jiu, şi apoi crescută la un cămin de copii din Tg. Jiu, Maria n-a pregetat să se despartă de meleagurile copilăriei.

În ziua aceea, Maria mi-a depănat firul scurtei ei povestiri. Blestema pe aceia care au dezlănţuit cel de-al doilea război mondial, în care a murit tatăl ei. Nu l-a cunoscut decît din fotografie. Mama ei îi spunea că atunci, în '41, la plecarea tatălui, ea gungurea în copaie. După cîţiva ani, istovită de muncă şi durere, mama s-a prăpădit şi ea. Aşa s-a făcut că, după război, Maria Priescu a crescut la un cămin de copii din Tg. Jiu, unde a avut educatoare bune ca şi o mamă, care au crescut-o şi îndrumat-o spre şcoală. În cele cîteva luni, de cînd lucrează în gospodărie, Maria a fost evidenţiată de mai multe ori, atît în munca profesională cît şi în activitatea culturală. Întotdeauna ea a ajutat la alegerea şi pregătirea celor mai potrivite şi plăcute dansuri populare. Îţi este mai mare dragul s-o priveşti cum joacă „Sîrba de la Jiu" şi dansul „Alunelul".

— În gospodăria noastră, spune ea, avem multe elemente talentate pentru echipa de dansuri populare. Aproape toţi tinerii sînt fii de ţărani muncitori, colectivişti sau întovărăşiţi, care au urmat ca şi mine şcoala profesională de mecanici agricoli şi au venit să aplice în practică cele învăţate. Iar munca, ne place să o împletim cu jocul şi cu cîntecul...

Maria Stancu

LA CÎMP, ÎN VIE ŞI LIVADĂ

POMICULTURA, – o avuţie a ţării noastre

Pomicultura, în ţara noastră a fost frînată în dezvoltarea sa de politica regimului burghezo-moşieresc care nu se interesa de dezvoltarea acestui sector, lăsînd la voia întîmplării producerea materialului săditor şi înfiinţarea plantaţiilor. La grăbirea intrării în declin a livezilor au contribuit, de asemenea, neîngrijirea pomilor în timpul celui de al doilea război mondial şi distrugerile provocate prin operaţiunile militare şi prin efectul secetei îndelungate din anii 1946—1947.

Toate aceste cauze au produs răni adînci patrimoniului pomicol al ţării noastre. Abia în anii regimului nostru de democraţie populară s-a pus în mod ştiinţific problema refacerii şi dezvoltării pomiculturii pentru a asigura cu cantităţi din ce în ce mai mari de ucte piaţa internă şi export. Astfel, pomicultura a fost aşezată pe făgaşul ei, bucurîndu-se de un sprijin preţios din partea statului. Regimul nostru a pus bazele dezvoltării acestui sector prin crearea unei reţele de şcoli şi instituţii de pomicultură şi horticultură, de învăţămînt de toate gradele, precum şi a C.H.V., care pregăteşte pentru producţie cadrele de specialitate.

S-au pus, de asemenea, bazele producerii materialului săditor în pepinierele statului care produc pomi altoiţi din toate speciile şi soiurile cele mai valoroase, în concordanţă cu necesităţile, ţinînd seama de sarcinile ce-i revin pomiculturii.

Prin aşezarea sa geografică, prin condiţiile de climă şi sol, raionul Buzău oferă condiţiuni prielnice dezvoltării pomilor fructiferi. Formele de relief din zona dealurilor înalte, zona dealurilor mijlocii şi zona subdealurilor oferă pante cu înclinare şi poziţii potrivite pentru pomii roditori.

Ca pe tot cuprinsul ţării şi în raionul Buzău s-a întocmit raionarea pomiculturii. Această lucrare cuprinde situaţia actuală a pomiculturii şi planul de dezvoltare a pomiculturii în următorii 10 ani, ţinînd seama de soiurile cele mai potrivite, soiuri polinizatoare, soiuri interfertile şi de consumul de fructe în stare proaspătă pe tot timpul anului, de necesarul pentru industrie şi export.

Din situaţia prezentată pe raionul Buzău se desprinde în primul rînd că prunul reprezintă cea mai mare parte din numărul de pomi existenţi, reprezentînd 73,4 la sută. Specii mai valoroase ale căror fructe se pot păstra în stare proaspătă aproape tot timpul anului ca mărul, părul şi gutuiul reprezintă un procent foarte mic, faţă de posibilităţile climatice.

Această situaţie se datoreşte faptului că pepinierele particulare din trecut vindeau pomii la preţuri de speculă care depăşeau posibilităţile economice ale multor săteni, iar acestora le-a venit mai greu să planteze pruni cu puieţi proveniţi din sîmbure. Pe o altă parte statul burghezo-moşieresc nu a sprijinit răspîndirea pomilor fructiferi, nu a creat posibilităţi de industrializare a fructelor. Industrializarea, mai ales a prunilor, se făcea prin fabricarea ţuicii.

Slaba dezvoltare a căilor de comunicaţie a contribuit, de asemenea, la sărăcirea patrimoniului pomicol al raionului.

Ţinînd seama de sarcinile pentru refacerea şi dezvoltarea pomiculturii în raionul Buzău s-a creat o pepinieră pomicolă care asigură producerea materialului săditor în soiuri autentice, permise prin raionare, de bună calitate şi la un preţ accesibil maselor largi de cumpărători.

Datorită muncii desfăşurate de inginerii şi tehnicienii din gospodăriile colective şi comune şi cu sprijinul acordat de organele de partid şi de stat în ultimii ani, ţăranii muncitori s-au convins de avantajele cultivării pomilor fructiferi. S-a creat astfel un adevărat curent al iubitorilor de pomi, care au început să viziteze pepinierele pentru a cumpăra puieţi. Astfel, în raionul Buzău, în toamna anului 1957 s-au plantat 4.094 pomi din care 1.390 pruni la G.A.C. „Vasile Roaită" din comuna Gherăseni. În primăvara anului 1958 s-au ridicat de la pepinieră şi s-au plantat 11.246 pomi fructiferi şi 1.566 duzi pentru loturi sericicole. Pe specii s-au plantat: 2.500 de meri, 1.696 peri, 1.544 pruni, 4.441 caişi, 510 cireşi, 269 piersici, 263 gutui, totalizînd 11.246 pomi fructiferi.

Dezvoltînd sectorul pomicol prin plantări masive în sectoarele socialist şi individual, plantînd pe curbele de nivel, folosind trasarea la pantele mari, în viitorul apropiat vom asigura cantităţi din ce în ce mai mari de fructe pentru consumul oamenilor muncii, pentru industrializare şi export, contribuind astfel la întărirea economiei noastre naţionale.

Ing. Vasile Dache
Secţiunea agricolă raională Buzău

S.M.T. Stîlpu, raionul Buzău, a realizat pînă în prezent 25 la sută din sarcina de plan cu privire la însămînţările de primăvară.
În fotografie: inginerul Nicolae Otavă înregistrează ultimile hectare arate de brigada a noua, fruntaşe pe S.M.T.

O îndeletnicire deosebit de gingaşă: inginerul Lazăr Boris din G.A.S. Ştefăneşti-Piteşti, controlează cu atenţie coardele de viţă pentru a vedea cum se prezintă mugurii.

CE TREBUE să ştim despre GÎNDACUL ghebos

Gîndacul ghebos este unul dintre cei mai periculoşi vătămători ai grîului şi celorlalte cereale. Are o culoare neagră-mată, este cilindric şi lung cam de 1,5 cm. Privit dintr-o parte pare cocoşat, de unde i se trage şi numele de „gîndacul ghebos". El apare mai ales pe înserat în luna iunie, cînd boabele cerealelor sînt în lapte. Gîndacul se urcă pe spice, le desface cu picioarele şi roade boabele. Rareori, cînd nu se poate căţăra pe pai, îl retează de la bază. După un timp de hrănire, cînd încep căldurile, gîndacii gheboşi se retrag pe sub ierburi şi frunze uscate sau chiar în pămînt, unde dormitează pînă în luna septembrie, cînd căldurile s-au potolit şi încep însămînţările de toamnă. Pagubele produse de gîndacul ghebos adult nu sînt prea mari şi de obicei trec neobservate.

Sfaturi pentru AGRICULTORI

După ieşirea lor din pămînt, gîndacii se împerechează şi încep să depună ouă. După două săptămîni, ies larvele (viermii albicioşi cu fălci puternice, păroşi spre coadă). Ieşirea larvelor are loc pînă toamna tîrziu. Larvele trăiesc în galerii, cresc repede, atingînd dimensiuni pînă la 2,5—3 cm., sînt foarte mîncăcioase şi produc pagubele cele mai mari. Pe înserat larva iese afară după hrană sau trage frunzele în galerie. Frunza nu este roasă, ci este mestecată între fălci şi suptă. Din frunză nu mai rămîne decît un smoc de firişoare albe (nervurile). Plantele atacate se usucă după un timp, iar larvele se mută atunci mai departe în căutarea hranei. Atacul se prezintă în vetre ce se întind ca o pecingenă. Ca să găsim larva, trebuie întotdeauna să luăm o brazdă cu cazmaua din afara vetrei. Atacul continuă pînă cînd vremea începe să se răcească. Atunci larvele se afundă în pămînt, unde dormitează pînă primăvara. Primăvara atacul este mai puternic, deoarece larvele fiind mai mari, au nevoie de mai multă hrană. De aceea de multe ori abia în primăvară se observă unele lanuri atacate de gîndacul ghebos.

Primăvara, atacul durează pînă în luna mai, cînd din nou larvele se afundă în pămînt. În interval de o lună se transformă în gîndac, care apare din nou pe spice în luna iunie.

Cunoscînd felul cum se înmulţeşte şi cum atacă gîndacul ghebos, trebuie să ştim şi cum să-l combatem. Îndată ce descoperim larvele trebuie anunţat tehnicianul sau inginerul de la gospodărie, comună sau raion, pentru a confirma dacă într-adevăr este vorba de gîndacul ghebos.

Combaterea gîndacului ghebos se face pe cale chimică cu ajutorul nitroxanului sau hexacloranului în soluţie de 3 la sută. Cînd atacul este încă în vetre se prăfuiesc numai vetrele şi o zonă de jur împrejurul lor. Cînd atacul s-a întins, prăfuim întreaga suprafaţă fie cu ajutorul maşinilor, fie din avion cînd suprafaţa este mai mare, întrebuinţînd cîte 30 kg de substanţe chimice la fiecare hectar. Aceste substanţe nu sînt periculoase pentru om şi animale. Dacă avem la îndemînă putem folosi şi arseniat de calciu (12 kg la hectar). În cazul acesta vom anunţa însă prin placarde că terenul este otrăvit, deoarece această substanţă este o otravă foarte puternică.

Dacă nu avem la îndemînă substanţe chimice, vom lua măsuri pentru localizarea atacului gîndacului ghebos, săpînd un şanţ adînc de jur împrejurul suprafeţei contaminate. Şanţul va avea malurile drepte, apoi se va prăfui cu nitroxan sau hexacloran. În căutarea hranei, larvele se vor aduna în şanţ, unde le putem distruge uşor.

Aceste mijloace se folosesc toamna şi primăvara, cînd gîndacul este în stare de larvă. Nu se combate gîndacul adult pentru că acesta apare doar pentru o scurtă perioadă (lunile iunie şi septembrie).

În combaterea gîndacului ghebos este o mare greşeală să semănăm grîu după grîu sau cereale mai mulţi ani în şir pe acelaşi loc. Efectuarea de arături timpurii, îndată după recoltarea păioaselor şi curăţirea ogoarelor de buruieni, sînt măsuri care împiedică răspîndirea şi înmulţirea acestor dăunători.

Ing. Nicolae Lang
Serviciul Producţiei Plantelor M.A.S.

SĂPTĂMÎNA agrotehnică

De la 5 – 12 aprilie

Lucrări în cîmp

Se va termina aratul pentru însămînţările de primăvară sau pregătirea pămîntului acolo unde s-a arat din toamnă, precum şi însămînţarea plantelor din epoca I-a, urgenţa a 2-a: sfecla de zahăr şi furajeră, cartofi şi alte rădăcinoase. Acolo unde pămîntul s-a încălzit pînă la 8-10 grade se va începe însămînţarea plantelor din epoca a 2-a: porumb, fasole, iarbă de Sudan, ricin, soia, etc. O atenţie deosebită se va da îngrijirii culturilor de toamnă: vor fi tăvălugite sau grăpate după cum e necesar. Se vor administra îngrăşăminte suplimentare, mai ales azotat de amoniu, în cantitate de 40 kg. la hectar, deoarece favorizează creşterea plantelor.

Lucrări în livadă

Continuă curăţirea pomilor şi stropirea contra dăunătorilor. Tăierile de rodire la pomi, favorizează rodirea în fiecare an.

În vie

Se va termina dezgropatul viei pentru a împiedica pierderea mugurilor prin clocire. Încep tăierile de primăvară. Timpul este prielnic pentru plantările de completare a golurilor.

În grădina de legume

Se execută plivitul şi celelalte lucrări de întreţinere a culturilor în răsadniţe. Se seamănă ceapa, usturoiul, arpagicul, varza. Acolo unde temperatura pămîntului a ajuns la 8 grade se poate începe repicatul la roşii, ardei, castraveţi.

În sectorul zootehnic

Mieii nou născuţi sau zburaţi mici trebuie îngrijiţi cu atenţie, pentru a-i feri de boli. Aceeaşi grijă va fi acordată şi celorlalte animale tinere mai ales mînjilor, care din cauza vremei reci se pot îmbolnăvi.

Mai frumoasă îndeletnicire decît creşterea păsărilor nici că există — e de părere tînăra colectivistă Florica Paladie din comuna Sînnicolaul Mare. Şi cele peste 400 găini de rasă ale colectivei parcă simt dragostea Floricăi pentru ele.

Gospodari cum sînt, colectiviştii din Sînnicolaul Mare s-au gîndit să valorifice sorgul în gospodărie. Au înfiinţat un atelier de mături. Printre cei care lucrează în noul atelier sînt şi Iosif Roca şi Lubomir Raici, care în primele 10 zile de la înfiinţare au făcut 600 de mături.

S-au unit trei întovărăşiri...

După multe frămîntări şi căutări, după fel de fel de socoteli şi comparaţii, comuna Lipia aşezată chiar lîngă Buzău a ajuns să numere astăzi cu doi preşedinţi de întovărăşire mai puţin. Vă voi povesti mai jos cum o scădere numerică, poate duce uneori la o creştere a puterii economice.

In septembrie 1952, la Lipia, a luat fiinţă întovărăşirea agricolă "Drumul socialismului" care cuprindea 28 de familii şi o suprafaţă de 48 hectare. Doi ani mai tîrziu, întovărăşirea număra 66 de familii cu 96 hectare, iar în 1956, cînd în comună au luat fiinţă încă două întovărăşiri "Drumul socialismului" avea 168 de familii cu 267 hectare.

Ziua de 12 aprilie 1956 rămîne în istoria comunei Lipia ca o dată memorabilă pentru că în această zi 46 de familii dintr-un capăt al aşezării buzoiene, cu 85 hectare, au semnat actul de constituire al întovărăşirii "Agricultura Nouă" iar în celălalt capăt al comunei, alte 70 de familii cu 102 hectare se organizau într-o nouă întovărăşire pe care au numit-o "1 Mai".

Şi aşa s-a făcut că de la 12 aprilie 1956 în comuna Lipia erau trei preşedinţi de întovărăşiri agricole: trei preşedinţi, trei consilii de conducere, trei colective de muncă, acelaşi fel de teren agricol şi totuşi rezultate diferite: la "Drumul socialismului", 1383 kg. de grîu la hectar (media producţiei); la "Agricultura Nouă" 1154 kg. de grîu la hectar, iar la "1 Mai" 1315 kg. de grîu la hectar.

La prima vedere, diferenţele nu sînt prea mari: între 50 şi 250 kg. la hectar. Dar dacă raportăm la suprafeţele cultivate cu grîu, poate orcine vedea că "Drumul socialismului" care a cultivat 82 hectare cu grîu în 1957 a scos cu 12.221 kg. de grîu mai mult (numai diferenţele dintre culturile medii) decît "Agricultura Nouă", care a cultivat doar 33 hectare cu grîu.

Aceste socoteli simple sînt cunoscute şi discutate de toţi lipienii.

Înainte de a se întovărăşi, rezultatele producţiei la grîu erau deosebite aproape de la hat la hat, de la om la om. După întovărăşire iată că totuşi mai sînt deosebiri. Nimeni nu poate spune că membrii întovărăşirii "1 Mai" nu sînt oameni harnici şi cu toate acestea la "1 Mai" s-a scos anul trecut cea mai mică producţie de grîu la hectar.

Cum, de unde a venit ideea, cine a fost mai întîi cu propunerea de a unifica tarlalele celor trei întovărăşiri nu s-ar putea spune. Viaţa, munca şi rezultatele arătau destul de limpede ce ar trebui făcut.

Aici trebuie o acţiune hotărîtă, o cotitură în însăşi organizarea muncii. Dacă cele trei întovărăşiri s-ar uni sub o singură conducere, într-un singur, mare şi puternic colectiv, repartizarea oamenilor la diversele munci s-ar putea face mult mai înţelept, forţele nu s-ar mai irosi, producţia medie ar fi aceeaşi pe toată suprafaţa arabilă a comunei.

Unificarea celor trei întovărăşiri din Lipia, s-a făcut în septembrie anul trecut. Pentru ca să nu existe nici un fel de discuţii, să nu se arate nici o părtinire, preşedinţii celor trei întovărăşiri şi-au prezentat mandatele propunînd alegerea altui preşedinte din rîndurile întovărăşiţilor. Aşa a fost ales la Lipia ca preşedinte al noii întovărăşiri „Drumul socialismului", Ion Chiricioiul, bun gospodar, chibzuit, om „nici aprig la mînie, nici moale la bucurie".

Noua întovărăşire agricolă din comuna Lipia a ajuns astăzi o unitate puternică, alcătuită din 465 de familii cu 888 hectare, cu un fond de bază de 9.076 lei rezultat din unificarea celor trei fonduri de bază ale vechilor întovărăşiri.

Ca primă acţiune, adunarea generală a hotărît, încă din toamnă, lucrarea în comun a întregii suprafeţe semănată cu grîu, iar experimental, pe o suprafaţă de 53 hectare, 35 de întovărăşiţi, foşti membri ai celor trei întovărăşiri, sub conducerea lui Vasile Purcărea, fostul preşedinte al întovărăşirii "Drumul socialismului", vor executa toate lucrările în comun şi la grîu, şi la porumb, şi la plante furajere, şi la legumicole. Rezultatele muncii acestei brigăzi, împărţită în trei echipe, vor fi discutate în amănunţime la sfîrşitul anului 1958, iar dacă ele se vor dovedi superioare producţiilor realizate de ceilalţi întovărăşiţi, atunci forma de lucru în comun se va extinde treptat şi la alte culturi în întreaga întovărăşire.

Iniţiativa ţăranilor muncitori din Lipia a dat de gîndit şi altor întovărăşiţi de pe întinsul raionului Buzău. Nenumăraţi delegaţi ai întovărăşirilor megieşe au venit aici la Lipia să vadă cu ochii lor cum stau lucrurile, să se intereseze în amănunt cum vor munci oamenii pe o suprafaţă atît de întinsă. De curînd, alte întovărăşiri din raionul Buzău s-au unificat.

Întărite numericeşte şi organizatoric, acestor întovărăşiri li se deschid perspective şi mai frumoase decît le aveau pînă a se unifica, deoarece ele au prilejul să verifice încă o dată în fapt înţelepciunea vorbei populare "în unire stă puterea" şi că "unde-s mulţi puterea creşte".

Gh. Florescu

La colţ
în fiecare
asiste la o

SUPĂRAREA lui ION STAVĂR

POVESTIRE

Primăvara a venit dintr-o dată, năpădind crengile pomilor cu puzderie de muguri. Soarele îşi trimite razele calde peste cîmpurile arate proaspăt, peste covorul verde şi des al semănăturilor de grîu.

In curtea gospodăriei e linişte. Toţi sînt plecaţi la cîmp. Doar în faţa magaziei, Gheorghe Spînu, magazionerul, încarcă nişte saci într-o căruţă. Se opineşte cu un sac, încearcă să-l urce pe loitra căruţei, dar sacul fiind mare şi căruţa înaltă, nu ajunge. Incîudat se uită în jur, înspre grajduri, înspre coteţele porcilor, doar o vedea pe cineva să-l ajute, şi strigă:

— Măi băiete, măi Ioane, ia vino încoace! Apoi ca pentru sine: al dracului porcar, unde s-o fi băgat?

Dintr-o cocină iese Ion Stavăr, îngrijitorul de porci, cu şapca întoarsă cu cozorocul la spate, pusă peste părul lăţos şi zbîrlit, pe care nu-l putea cuprinde.

— Ce-i mă, nea Gheorghe, de ce strigi aşa?

— Ia vino încoa, băiete, să-mi ajuţi să urc sacul ăsta în căruţă. Hai, hai mai repede că mă aşteaptă oamenii să le duc sămînţa la cîmp.

Ion apucă de un capăt al sacului, Spînu de altul şi dintr-un salt îl aruncară în căruţă. Magazionerul se sui apoi pe capră, luă hăţurile în mînă, învîrti biciul în aer şi caii porniră.

Ion Stavăr se uită un timp în urma căruţei pînă ce aceasta dispăru pe poarta gospodăriei şi o coti în vale la răstoacă. Răsuflă apoi adînc, se scotoci în buzunarul salopetei, pe care i-o dăduse fratele lui, tractoristul, îşi aprinse o ţigară şi plecă încet spre coteţul porcilor. Luă furca, încărcă în roabă paiele fărîmiţate şi murdare din culcuşul porcilor şi le duse la grămada de gunoi. După ce le aşeză în coteţ paie curate, se întoarse, luă găleţile din cui şi începu să care apă proaspătă pe care o turnă în troacă. Porcii grohăiau mulţumiţi. Mîncaseră bine, iar acum sorbeau zgomotos apa limpede din troaca curată. Ion privi spînările rotunde şi pline ale porcilor care se înghesuiau unul într-altul, îşi plimbă mîna pe coama aspră a unuia mai lacom, îl bătu peste jamboane pe un altul şi zise:

— Ho, mă nebunilor, nu vă îngrămădiţi aşa.

Îi plăcea mult să lucreze la ferma de porci. Aci tot timpul avea cîte ceva de făcut. Se învăţase cu ei, îi hrănea şi îi îngrijea la timp, le cunoştea năravurile, îi certa cu blîndeţe. Era mulţumit. Munca lui era răsplătită după merit. Făcuse multe zile-muncă şi luase bucate destule şi bani destui. Cu o parte din bani îşi cumpărase, într-un an de cînd lucrează la porci, două rînduri de haine, pantofi, bicicletă. Doar cu un singur lucru nu se împăca Ion, un singur gînd îl rodea: de ce munca lui nu este respectată; de ce îl iau unii dintre tineri în derîdere — „uite pe Ion porcarul", „daţi-vă la o parte că a venit porcarul", „Ion ăsta miroase a cocină". Fetele de la grădină strîmbau din nas cînd se prindea lîngă ele în horă. Mai ales unul, Bădilă, băiat bun, muncitor dealtfel, din echipa a doua de cîmp, născocea tot felul de glume, care mai de care mai hazlii şi mai dureroase pentru Ion.

Se gîndea la toate ace
îngrijitor, sînt crescător de
era pe vremuri Iorgu chi
mine?

Hotărît lucru, nu va m
gada de cîmp sau în altă
vîrtos de lucru.

Adunarea generală a
Stavăr a întîrziat. N-
că a rămas să dea p
văzut potoliţi şi grohăind
să ceară chiar în seara a

Cînd a intrat în sală
aşezat tăcut în colţ. Îşi făc
Dar deodată îşi auzi num
atenţie:

— Consiliul de condu
mulţumiri tovarăşului Ion S
tră de porci, pentru munc
pe care şi-o îndeplineşte
gospodăriei. Dacă toţi tine
ca tovarăşul Stavăr, ar c
puterea unei gospodării n
stă şi în numărul mare de
ducere propune adunării
tehnic şi în primul rînd lo
vom mai pune 40 de p
mai este nevoie de încă u
pe care va trebui să-l pr

Lui Ion Stavăr cuvinte
„Consiliul de conducere,
miri, este unul din fruntaşi
este o muncă de rang, o
pectată. Auzi mai departe
varăşul Vasile Radu:

— Numai boierii şi tr
muncă are frumuseţea şi
portantă dacă ea este pu
lor mulţi. Este ruşinos fapt
nu respectă munca tovar
unor tovarăşi îngrijitori l

...rele noastre

...pămîntu-a primăvară —
...au scuturat zăpada
...um, catrinţele la soare,
...p — ca altădată — siada.

...lasă să aştepte
...e dor — vin primii la-ntîlnire
...i în braţe — ca la horă.

...aş vrea şi eu să am de ştire !

...ntem mulţi

...eţit de cînd se învîrte
...it palma, ogoare-ciozvîrte ;
...stă închircit în pragul răzorului
...mnele cerului, norului.

...impia largă cît pusta
...dezleagă pletele, fusta.
...rinde — goale — în mîini —
...i puternici, sîntem mulţi şi
stăpîni !"

Carmen Mihuţescu

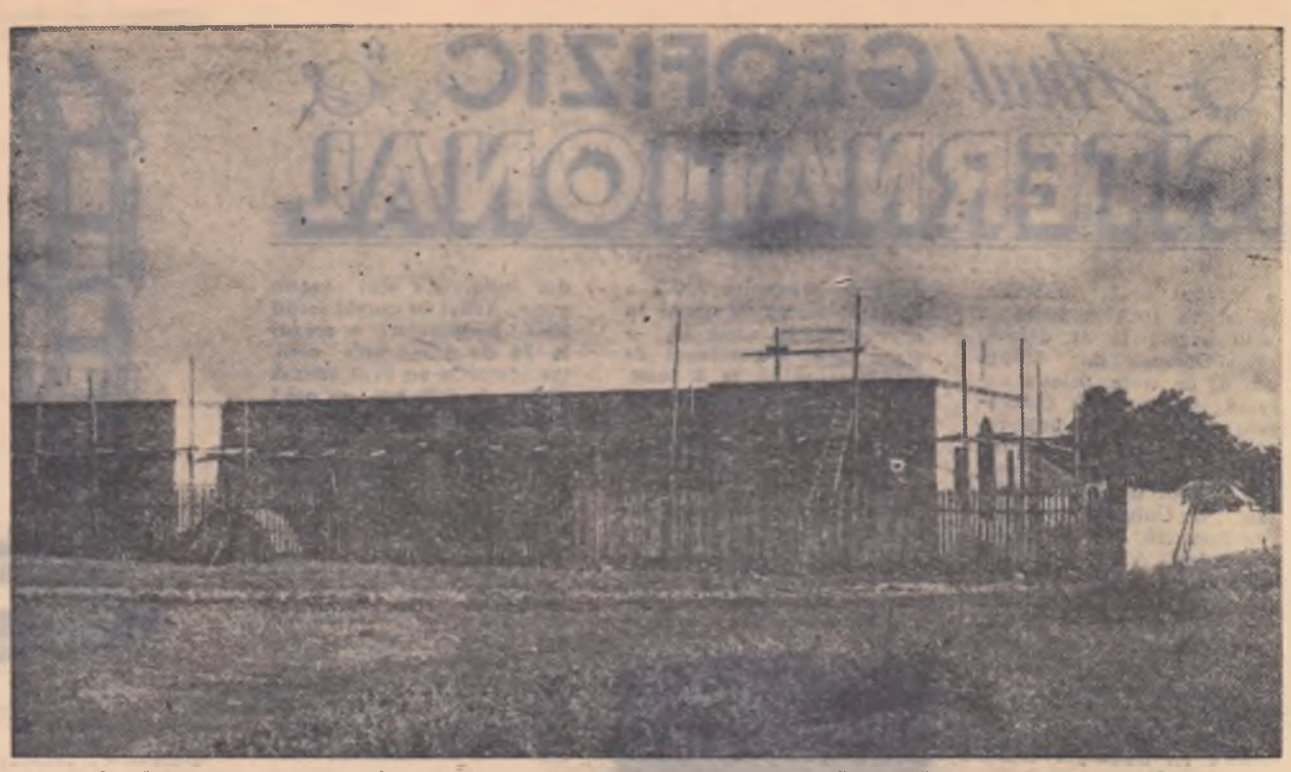

La Comana, — regiunea Constanţa, din împrejmuirea binalelor, răsare clădirea casei de cultura care va fi terminată în cinstea zilei de 1 Mai.

...ctivei din Căzăneşti, raionul Urziceni, se adună ... liber, colectiviştii amatori să joace sau să ...

FILE din cronica COMUNEI LEŞU

Leşu este un sat care face parte dintr-o veche ţară de răscruci : Năsăudul. Calea pînă la Leşu — un ceas de mers pe jos de la gară — o străbaţi pe un drum de munte, cînd în clin, cînd în mînec, te răsuceşti capricios pînă ce cobori pe luncile de sub Strîmtura cea mare. Laşi în dreapta stîncile Boscadăului şi mergi alături cu apa cea mare şi calea ferată forestieră. Coastele Heniului, cu brazii pironiţi în steiuri, străjuiesc mereu drumul. De pe vîrful muntelui vezi contururile drumurilor şi văilor. În vale, casele par puţine. Să fie acolo toate cele peste 600 de gospodării cîte are satul ? Se vede, ce-i drept, peste dealul Blidarului, un roi de case. E Lunca. Mai sus un alt cătun, Ierboasa ; tot puţine case. Inima satului bate însă în Gura uliţei, la revărsarea Leşului în apa cea mare.

Cincizeci de ani de activitate teatrală

29 Iunie 1907... In Leşu, un om plin de iniţiativă, vice-notarul Alexa Candele punea în scenă piesa „Ruga de la Chizătău" de Iosif Vulcan, cea dintîi piesă de teatru ce se juca în sat. La vremea aceea evenimentul a avut o însemnătate deosebită prin faptul că în afară de doi învăţători, Nechita Cotuţiu şi Dumitru Persecă, toţi ceilalţi erau ţărani muncitori, cu cîteva clase primare. Printre actorii ţărani se numărau şi Petrea Istrate, Toma Artene lui Dumitru, Valeriu Persecă, Toader Mureşan, Tonica Pop şi alţii. Din anul 1907, echipa de teatru, mereu împrospătată cu elemente noi, a jucat zeci de piese, uneori punînd în scenă chiar bucăţi destul de grele.

Iulie 1957...

Colectivul căminului cultural din Leşu joacă aceeaşi piesă cu care s-a început activitatea teatrală în comună, acum 50 de ani. Acum însă spectacolul s-a dat în frumoasa sală a căminului cultural, ridicat în anii regimului democrat-popular. Sala, deşi destul de mare, devenise neîncăpătoare. Sala de clasă din vechea şcoală de piatră, unde s-a jucat piesa „Ruga de la Chizătău" în 1907, ar fi fost acum prea mică şi poate nici ceteraşii de atunci nu i-ar fi mulţumit pe leşenii de astăzi. Săltăreţele melodii ale acordeonului din orchestra căminului trezeau alte nostalgii decît acelea pe care le deştepta atunci bătrînul ceteraş Colta, meşter neîntrecut în hori de strigat, în jocuri de mînă şi de învîrtit. Puţinii bătrîni ce-şi mai aminteau de acum 50 de ani şi mai ales badea Valer Persecă, singurul în viaţă din cei care jucaseră atunci, au putut să vadă în rolul lui Costică Hîrşu, peţitor bogat şi nătăfleţ, pe Ion Artenie, fiul bătrînului Toma, care interpretase acelaşi rol în 1907. Ar fi greu de spus care dintre cei doi a interpretat cu mai multă măiestrie pe neblesnicul Costică Hîrşu. Tatăl sau fiul ? Pentru cei dintîi stau mărturie amintirile şi rolurile de mai tîrziu, ce au făcut din el un actor vestit în Leşu, cunoscut în satele din jur, iar pentru cel mai tînăr pledează jocul de scenă, interpretarea cu toată bogăţia de nuanţe în privire, în mimică, în vorba rară şi uimită, în gesturile şi mişcările lui. Un cuvînt de laudă se cuvine pentru fiecare actor din echipa de teatru a Leşului, cum ar fi Aurel Pralea, Caterina Gagea, Maria Lazăr, Maria Petri, George Ursu şi alţii.

Turneul corului şi al echipei de teatru

August 1957... In mijlocul muncitorilor forestieri din Lunca Ilvei, ansamblul coral şi instrumental al căminului cultural din Leşu îşi desfăşura un frumos program în care erau nelipsite unele din compoziţiile profesorului Tudor Jarda. Tot în aceeaşi zi echipa de teatru a dat spectacol cu piesa „Ruga de la Chizătău" ce se jucase cu prilejul aniversării la Leşu. Asemenea turnee ale echipei de teatru şi ansamblului coral şi instrumental din Leşu au mai avut loc şi în satele Ilva Mică, Ilva Mare şi în staţiunea Sîngeorzbăi. Corul căminului cultural din Leşu se poate mîndri pe drept cu solistele Mariuca Precup şi Ecaterina Gagea, care au primit nenumărate diplome şi premii, sau cu trîşcasii Larion şi Cratian Marica, laureaţi ai concursului tinerilor solişti din 1956 şi 1957. Şi cîtă admiraţie a stîrnit atunci feciorăşul de 15 ani Nechita Zăgreanu, care cu arcuşul său de lăutar, a descreţit frunţile pînă şi celor mai capricioşi moşnegi !

Şcoala din Gura Văii Măgurii

In Leşu, ca dealtfel în toate satele ţării noastre, copiii se bucură de o grijă deosebită. Iată cătunul Gura Văii Măgurii, ce se află la o depărtare de vreo 12 kilometri de sat. Copiii de aici erau nevoiţi să străbată acest drum pînă la şcolile ce se află în centrul satului. Datorită acestui fapt, în cătun exista cel mai mare procentaj de analfabeţi. Acum, în anii puterii populare, s-a construit şi aici o şcoală. Iţi este mai mare dragul să priveşti acest lăcaş de cultură construit în inima pădurii, — mărturie vie a silinţelor omului de azi de a purta flacăra culturii pînă în cele mai ascunse văgăuni.

Trei decenii de la înfiinţarea bibliotecii populare

Septembrie 1927... Ştiutorii de carte din Leşu s-au adresat în scris primăriei comunale, cerînd să le pună la dispoziţie două camere într-o clădire liberă a primăriei (hotelul comunal), pentru a organiza acolo o bibliotecă populară. Începutul a fost cu cele 255 de volume cumpărate cu banii strînşi de echipa de teatru prin serbările date între anii 1920—1927. Cheltuielile începutului au mai fost acoperite şi printr-o colectă făcută de săteni. Cu banii strînşi s-a putut cumpăra un dulap şi face abonamente la cîteva ziare. Azi, biblioteca populară din Leşu este amenajată într-un local corespunzător, dotat cu mobilierul necesar şi numără 2.186 de volume, dintre care 485 de cărţi reprezintă darul trimis cu prilejul aniversării de către Biblioteca Centrală din Bucureşti.

S-ar putea vorbi mult despre rodnica şi îndelungata activitate culturală din Leşu. Aceasta se poate vedea şi din cele două aniversări care au fost sărbătorite la Leşu anul trecut : 50 de ani de activitate teatrală şi 30 de ani de la înfiinţarea bibliotecii populare.

Simion Tomuţa
directorul şcolii din comuna Leşu

: „Bine, dar eu sînt ...orcar oarecare, cum ...tului. De ce rid de

Se va cere la bri-
...cest gînd se apucă

...ara de trei ore. Ion
...de la început pentru
...e seară. După ce i-a
...s la şedinţă hotărît
...a lui de la fermă.
...preşedintele. Ion s-a
...nul cum să înceapă.
...eşedinte. Ascultă cu

...rea generală aduce
...l de la ferma noas-
...a şi de răspundere,
...le unul din fruntaşii
...tia noastră ar munci
...astră. Şi să ştiţi că
...culturile agricole. Ea
...ea consiliul de con-
...area sectorului zoo-
...e porci. Anul acesta
...at. Pentru aceasta
...harnic şi de nădejde
...astă seară.
...i-au mers la inimă.
...rală exprimă mulţu-
...Va să zică munca lui
...cere şi trebuie res-
...tarului de partid, to-

...iesc munca. Fiecare
...care muncă este im-
...porului, în slujba ce-
...esc tineri la noi care
...dispreţuiesc munca
...imale, numindu-i în batjocură „porcari" şi „văcari". In schimb le place brînza, le plac cîrnaţii şi slănina, îi bucură banii care ne vin de pe urma animalelor...

Intr-un colţ cîţiva tineri, printre care şi Bădilă Stan, căutau să ocolească privirile secretarului, urmărind preocupaţi ceva, în podea. Ion Stavăr zîmbi mulţumit şi renunţă dintr-o dată la hotărîrea sa, nespusă nimănui, de a pleca de la ferma de porci. Ba se gîndi că n-ar strica să-l aibă tovarăş la îngrijirea porcilor chiar pe Bădilă, care, oricum, nu pare a fi băiat rău. Şi cînd preşedintele puse întrebarea, cine să fie propus la ferma de porci, Stavăr se ridică şi spuse :

— Il propun pe tovarăşul Bădilă, pe Stan, de la echipa a doua de cîmp. Il voi ajuta şi va deveni şi el un crescător de porci fruntaş. Bădilă, care se frămîntase pe scaun tot timpul, îl privi cu recunoştinţă. Se aştepta ca Stavăr să-l acopere de ruşine în faţa adunării. A primit şi a mulţumit lui Ion pentru propunerea făcută. Adunarea colectiviştilor a fost de acord, deşi nu l-a cruţat pentru glumele lui nesocotite. Munca de crescător de porci este o muncă importantă, de răspundere, pe care n-o poţi încredinţa oricui. Dar cu ajutorul lui Stavăr, Bădilă va dovedi că merită această încredere.

Iulian Milca

Anul GEOFIZIC INTERNAȚIONAL

a început acum nouă luni și își va încheia lucrările anul acesta la 31 decembrie. Oamenii de știință din 67 de state, printre care și țara noastră, colaborează zi de zi, cu bune rezultate pentru îmbogățirea cunoștințelor omului despre Pămînt și Cosmos. Numai în Uniunea Sovietică funcționează 500 de stații în cadrul A.G.I. pe lîngă cele 2500 stații obișnuite din rețeaua meteorologică. Toate datele culese de observatoarele din U.R.S.S. și din țările de democrație populară sînt colectate la centrul B (Eurasia), cu sediul la Moscova. La acest centru își transmite comunicările sale și observatorul astronomic din București.

Mulți dintre cititorii noștri aud zilnic la sfîrșitul radiojurnalului comunicatul: *„Nu este alertă"* sau *„Alerta începe"*. Ce însemnătate au aceste cuvinte?

Cînd în urma observațiilor astronomilor se constată pe suprafața soarelui pete și alte fenomene în dezvoltare rapidă, și care pot fi urmate de anume efecte în starea magnetismului terestru, a ionosferei, de apariția unor aurore sau creșterea puterii razelor cosmice, se dă semnalul de alertă (adică de *alarmă*) de către Agenția Mondială de prevenire A.G.I. cu sediul în S.U.A. Acest semnal este dat după ce centrul primește observațiile solare, magnetice, ionosferice etc., strînse de celelalte centre mondiale, ca și prevederile acestor centre în legătură cu unele fenomene geofizice probabile. Alerta se dă la ora 18 (ora noastră), din S.U.A. și este apoi retransmisă de către centrele mondiale, în speță de Moscova pentru regiunea Eurasia, și ajunge la noi prin cablul direct teletip al Institutului Meteorologic Central, care o difuzează în țară, — prin radio — la diferitele institute care colaborează la A.G.I. Cînd este probabil ca în cîteva ore să înceapă o furtună magnetică și toate celelalte fenomene geofizice produse de unele fenomene solare (în special de așa-numitele explozii solare) se dă semnalul „Interval mondial special", care începe, la ora zero și un minut a zilei următoare (ora Observatorului Astronomic de la Greenwich-Londra).

Semnalul de alertă, dat prin radio, înștiințează astfel toate observatoarele și stațiile din lume, care lucrează în cadrul Anului Geofizic Internațional, că trebuie să fie gata să urmărească și să înregistreze toate fenomenele activității solare. Astfel, chiar la începutul lucrărilor A.G.I., observatorul solar Krasnaia Pahra din Moscova a observat în soare o foarte puternică erupție de gradul trei, la 28 iunie 1957 ora 9 (ora noastră). Agenția Mondială de prevenire A.G.I. a declarat starea de alertă în aceeași zi, la orele 18, — stare care a continuat de altminteri pînă la 6 iulie. O furtună magnetică foarte mare a început la 30 iunie 1957 orele 6, continuînd pînă la 2 iulie, ora 3. În acest interval, aparatele magnetice care indicau direcția și intensitatea cîmpului magnetic pămîntesc, au înregistrat mari oscilații. Furtuna magnetică a fost înregistrată și de observatorul nostru magnetic din comuna Surlari (Căldărușani). În timpul furtunii magnetice au avut loc și perturbații ale transmisiei undelor de radio, calitatea transmisiilor fiind mai coborîtă ca oricînd în ultimii ani. Aurore polare s-au văzut pînă la latitudinile noastre.

Dar atenția oamenilor de știință nu e îndreptată numai asupra soarelui. La cercetarea Antarcticei (Polul Sud), de pildă, participă 12 state, care colaborează strins. Condițiile de climă din Antarctica sînt foarte grele. Astfel în cursul iernii 1957 temperatura a scăzut la 74 de grade sub zero, iar vînturile au avut adesea viteze de 220 km. pe oră! În aceste aspre condiții se fac totuși o sumă de lucrări foarte importante privitoare la aurore, glaciologie, geomagnetism, ionosferă, meteorologie și seismologie.

Lansarea sateliților artificiali de către U.R.S.S. a dus la o serie de cunoștințe noi în ce privește gravitatea pămîntului, acțiunea meteoriților, a razelor cosmice, posibilitatea existenței unui organism viu în timpul zborului cosmic, etc.

Lansarea rachetei geofizice sovietice de la 21 februarie 1958. În partea din față a rachetei se văd containerele

Noi sucese ale științei sovietice în lansarea rachetelor

Pentru cercetarea atmosferei pînă la o înălțime de 300—400 km. oamenii de știință sovietici au recurs la rachetele geofizice. La această înălțime, sateliții artificiali nu s-ar putea menține un timp prea îndelungat. Dotate cu containere, în care se află aparataje științifice ultramoderne, — rachetele fac înregistrări în păturile superioare ale atmosferei și pe care le comunică apoi pe calea radioului.

Prima lansare a rachetelor geofizice s-a făcut acum 25 de ani. De-atunci, cercetările tehnicienilor au dus la perfecționarea construcției lor, ajungîndu-se la creșterea greutății lor și a înălțimii atinse. Astfel, anul trecut, în U.R.S.S. a fost lansată o rachetă care s-a urcat la 212 km. înălțime, cu o încărcătură de 2200 kg. Paralel cu aceasta, s-au făcut lansări de rachete cu animale vii (cîini) de experiență pe ele. Cabina în care au fost închise animalele s-a înapoiat pe pămînt cu ajutorul unei parașute.

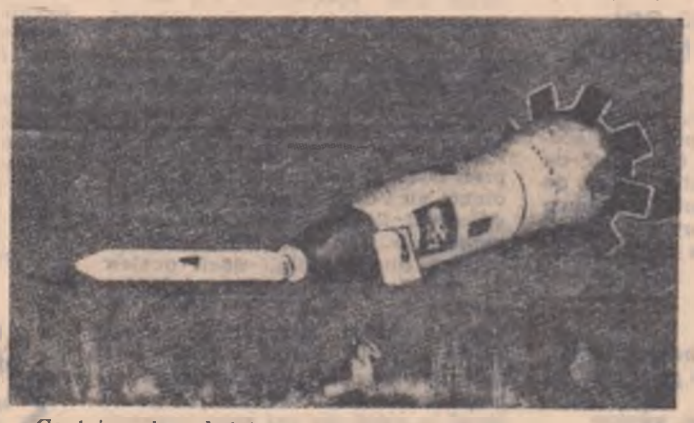

Containerul rachetei cu aparatajul și animalul pentru experiență (cîinele Modnița) după aterizarea cu succes de la o înălțime de 212 km.

S-a constatat că animalele de experiență au suportat bine zborul în atmosfera înaltă, că n-au avut loc aici un fel de schimbări vizibile în organismele lor, starea sănătății continuînd a fi bună.

Mecanismul de lansare a unei rachete geofizice este

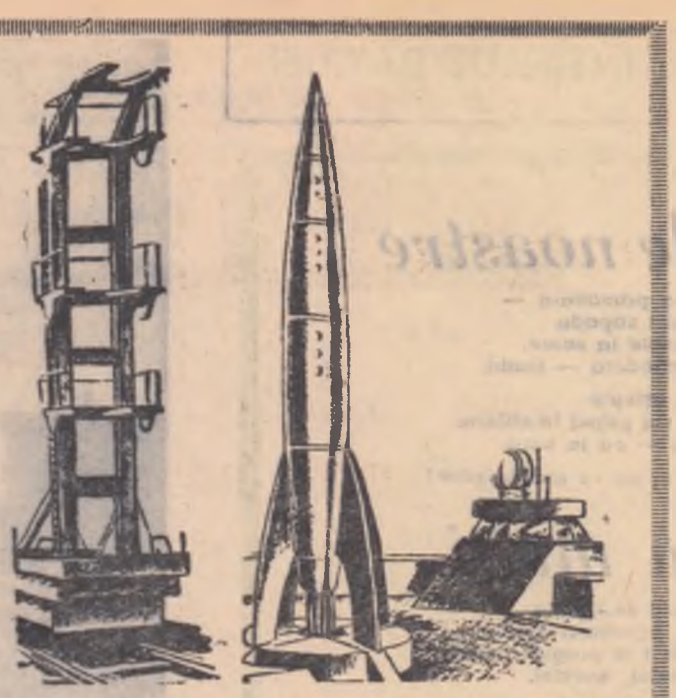

Rampă de lansare verticală a rachetelor

următorul: racheta se lansează la verticală. La o anumită înălțime, containerul cu aparataj științific se desprinde de corpul rachetei, plutind în aer circa 40 de minute, după care coboară încet spre Pămînt grație sistemului de parașute ce-l susțin. În tot acest răstimp, aparatajul științific face înregistrări, transmise prin radio observatoarelor astronomice.

La 21 februarie 1958, știința și tehnica sovietică au repurtat o nouă și răsunătoare victorie: a fost lansată cu succes o rachetă geofizică cu o singură treaptă, în greutate de 1520 kg. și care a atins înălțimea de 473 km! S-a stabilit astfel un nou record mondial de înălțime pentru rachetele de acest tip.

Cu prilejul acestei lansări, s-au făcut interesante înregistrări în atmosfera înaltă cu privire la:

1. presiunea, densitatea, temperatura și compoziția atmosferei la acea înălțime;
2. studierea micrometeoriilor care vin în atmosferă din spațiul interplanetar;
3. compoziția ionosferei și concentrația ionilor pozitivi din atmosferă;
4. înregistrarea zonei ultraviolete a spectrului solar.

Bogatul material cules se află în studiul oamenilor de știință de specialitate.

Impletind materialul științific cules cu ajutorul sateliților artificiali și al rachetelor geofizice, oamenii de știință sovietici pregătesc condițiile realizării călătoriei interplanetare. Ridicarea unei rachete geofizice sovietice la o înălțime de 473 km. constituie astfel o nouă etapă importantă a cercetărilor efectuate în cadrul A.G.I.

Alte mijloace de cercetare a atmosferei înalte sînt meteoriții, stelele căzătoare, a căror studiere este coordonată în observatoarele de pe tot globul.

În afara observațiilor vizuale, se fac observații prin procedee radar și fotografice. Urmărirea fotografică se face cu ajutorul unor camere fotografice, foarte luminoase, îndreptate în diferite direcții ale cerului. Numai în U.R.S.S., 292 de stații meteorologice speciale participă la lucrări asupra circulației atmosferice la scară mare, studiului radiației soarelui și al pierderilor de căldură ale pămîntului, compoziției atmosferei etc. Baloane-sondă au fost trimise în Uniunea Sovietică, la peste 30 km. înălțime, iar în țara noastră Institutul Meteorologic Central a trimis baloane-sondă care s-au apropiat de înălțimea record atinsă în U.R.S.S.

Lupta dată de om pentru extinderea hotarelor științei este în toi. Rezultatele noi obținute au dus la lămurirea multor probleme și împingerea prezenței omului acolo unde mintea abia cuteza să se aventureze acum cîteva zeci de ani. Din această cauză, oamenii de știință din mai multe țări sînt de părere ca lucrările A.G.I. să fie extinse dincolo de data fixată (31 decembrie 1958). Pentru aceasta, va avea loc la Moscova, între 29 iulie — 5 august crt., a 5-a adunare a Comitetului Internațional special A.G.I. care va dezbate și hotărî problema prelungirii programului de cercetări.

Problema înapoierii pe pămînt a sateliților

În problema înapoierii pe pămînt a sateliților artificiali sau astronavelor, savantul sovietic A. Sternfeld a publicat în ziarul „Sovetskaia Rossia", un important articol. După părerea sa, este suficient să se înapoieze pe pămînt doar aparatajul și echipajul laboratoarelor cosmice, grație unui planor special de aterizare, adăpostit în rachetă sau satelit.

Pentru păstrarea planorului și echipajului acestuia este indispensabil ca perioada de frînare să fie prelungită cît mai mult cu putință, din care cauză aparatul trebuie să aibă o formă aerodinamică ideală. Cu ajutorul unui motor-rachetă miniatural planorul se va detașa de satelitul artificial, îndreptîndu-se în sensul contrar mișcării lui și va începe să se apropie de pămînt de-a lungul unei orbite semieliptice. Frînarea în zbor planat se va produce treptat, ceea ce va feri aparatul de supraîncălzire. Cînd, în sfîrșit, viteza lui va atinge la suprafața pămîntului aproximativ 100 km pe oră el va putea ateriza cu ușurință.

Dacă va fi bine pilotat, aparatul va putea ateriza în orice punct al pămîntului, indiferent de locul de la care a decolat. Sternfeld nu exclude posibilitatea ca în ultima etapă de coborîre planorul să fie interceptat de un avion supersonic și să aterizeze cu ajutorul acestuia.

1) Containerul rachetei cu aparatura geofizică după coborîrea de la înălțimea de 212 km; 2) Manometrele cu ionizare și magnetice; 3) Interferometru.

De pe tot GLOBUL

De pe tot GLOBUL

Pentru triumful păcii

Uniunea Sovietică încetează unilateral experiențele cu arma nucleară

— Hotărîrea Sovietului Suprem al U. R. S. S. —

La 31 martie, în cadrul ședinței comune a celor două Camere ale Sovietului Suprem al U.R.S.S., Andrei Gromîko — ministru al Afacerilor Externe — a prezentat un proiect de hotărîre care prevede încetarea experiențelor cu toate tipurile de arme atomice și cu hidrogen în Uniunea Sovietică.

Sovietul Suprem al U.R.S.S a adoptat următoarea hotărîre în problema încetării unilaterale de către Uniunea Sovietică a experiențelor cu arma nucleară:

Problema încetării experiențelor cu armele atomică și cu hidrogen capătă cu fiecare an, cu fiecare lună, o importanță tot mai mare pentru cauza păcii și bunăstării popoarelor.

În prezent majoritatea covîrșitoare a populației globului cere încetarea experiențelor. Deși de mulți ani popoarele luptă cu hotărîre pentru încetarea acestor experiențe, ele continuă ceea ce duce la crearea continuă de tipuri noi de arme nucleare aducătoare de moarte, sporește concentrarea de elemente radioactive în aer și sol, infectează organismul oamenilor și periclitează dezvoltarea normală a generațiilor viitoare.

Uniunea Sovietică a depus eforturi perseverente și consecvente pentru a ajunge la un acord cu puterile care dispun de armele atomică și cu hidrogen cu privire la încetarea imediată și necondiționată a efectuării experiențelor nucleare. În acest scop Sovietul Suprem al U.R.S.S. și guvernul sovietic au făcut în ultimii ani repetate propuneri concrete cu privire la încetarea experiențelor, propuneri pe baza cărora s-ar fi putut ajunge de mult la o înțelegere în această problemă.

În mesajul din 10 mai 1957, adresat Congresului Statelor Unite și Parlamentului Marii Britanii, Sovietul Suprem al U.R.S.S. a chemat Congresul S.U.A. și Parlamentul Marii Britanii să contribuie la realizarea unui acord între guvernele U.R.S.S., S.U.A. și Marii Britanii cu privire la încetarea imediată a exploziilor experimentale cu bombele atomică și cu hidrogen.

La ultima sa sesiune din decembrie anul trecut, Sovietul Suprem al U.R.S.S., exprimînd voința neclintită și năzuința unanimă de pace a poporului sovietic, a propus ca U.R.S.S., Marea Britanie și S.U.A. să-și asume obligația de a înceta cu începere de la 1 ianuarie 1958 toate experiențele cu armele atomică și cu hidrogen.

S.U.A. și Marea Britanie însă nu au răspuns la toate aceste propuneri ale Uniunii Sovietice. În consecință într-o parte a globului sau în alta continuă exploziile experimentale ale bombelor atomice și cu hidrogen, ceea ce dovedește intensificarea cursei în domeniul creării unor tipuri și mai periculoase de arme de exterminare în masă.

Călăuzindu-se de năzuința de a face un început practic în ce privește încetarea generală a experiențelor cu armele atomică și cu hidrogen, și a face astfel primul pas în direcția salvării definitive a omenirii de pericolul unui război atomic de exterminare, Sovietul Suprem al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste hotărăște:

I. SĂ SE INCETEZE ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ EXPERIENȚELE CU TOATE TIPURILE DE ARME ATOMICE ȘI CU HIDROGEN.

Sovietul Suprem al U.R.S.S. așteaptă ca parlamentele celorlalte state care dispun de armele atomică și cu hidrogen să facă tot ce este necesar ca și aceste țări să înceteze exploziile experimentale cu aceste tipuri de arme.

II. Să însărcineze Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. să ia măsurile necesare pentru traducerea în viață a punctului I al prezentei hotărîri și să facă apel la guvernele celorlalte state care dispun de armele atomică și cu hidrogen să ia măsuri similare PENTRU A ASIGURA INCETAREA EXPERIENȚELOR CU ARMELE ATOMICĂ ȘI CU HIDROGEN PRETUTINDENI ȘI PENTRU TOTDEAUNA.

În cazul cînd celelalte puteri care dispun de armele atomică și cu hidrogen vor continua experiențele cu aceste arme guvernul U.R.S.S. își va asuma libertatea de a acționa după cum crede de cuviință în problema efectuării de către Uniunea Sovietică a experiențelor cu armele atomică și cu hidrogen, conformîndu-se împrejurărilor menționate mai sus și ținînd seama de interesele securității Uniunii Sovietice.

Sovietul Suprem al U.R.S.S. speră în mod sincer că inițiativa Uniunii Sovietice în problema încetării experiențelor cu arma nucleară se va bucura de sprijinul cuvenit din partea parlamentelor celorlalte state.

Sovietul Suprem al U.R.S.S. este profund convins că dacă drept răspuns la hotărîrea Uniunii Sovietice celelalte state care dispun de arma nucleară vor înceta și ele la rîndul lor experiențele cu această armă, în felul acesta se va face în mod practic un pas important pe calea consolidării păcii și întăririi securității tuturor popoarelor. Nu încape îndoială că acest pas ar avea o mare însemnătate pentru însănătoșirea întregii situații internaționale, ar contribui la eliberarea omenirii de teama apăsătoare pentru soarta păcii, pentru destinul generațiilor viitoare.

SOVIETUL SUPREM AL UNIUNII REPUBLICILOR SOVIETICE SOCIALISTE

Moscova, Kremlin, 31 martie 1958.

Vizita delegației guvernamentale romîne în Birmania și R. P. Chineză

Vineri 28 martie, au sosit la Rangoon, capitala Uniunii Birmane, tovarășii Chivu Stoica, Emil Bodnăraș și Avram Bunaciu care la invitația guvernului birman întreprind o vizită în această țară. Pe aeroportul capitalei birmane, pavoazat cu drapelele celor două țări și cu mari pancarte pe care erau scrise în limbile romînă și birmană urări de bun venit la adresa înalților oaspeți, se aflau primul ministru al Birmaniei, U Nu, membrii guvernului și alți demnitari birmani.

Salutînd vizita primului ministru romîn în Birmania, U Nu a amintit că R.P. Romînă a fost vizitată nu de mult de o delegație parlamentară birmană care s-a înapoiat cu cele mai plăcute și mai frumoase amintiri. În răspunsul său, tovarășul Chivu Stoica a arătat că deși R.P. Romînă și Uniunea Birmană sînt despărțite prin mări și țări, popoarele noastre **„nutresc sentimente prietenești unul față de celălalt se stimează și se apreciază reciproc, se simt tot mai apropiate prin interesul comun față de cauza păcii și colaborării internaționale".**

În dimineața zilei de 31 martie, a avut loc la Rangoon solemnitatea semnării Declarației comune romîno-birmane. Declarația subliniază că cele două părți se pronunță cu hotărîre pentru convocarea unei conferințe la cel mai înalt nivel, pentru încetarea experiențelor cu arme nucleare, pentru recunoașterea dreptului legitim al R. P. Chineze în O.N.U. În privința relațiilor dintre R. P. Romînă și Uniunea Birmană, cele două părți vor depune eforturi susținute pentru ca aceste relații să se întărească, bazîndu-se pe principiile respectului reciproc, ale suveranității și independenței, ale egalității și avantajului reciproc.

La 31 martie, delegația guvernamentală a R. P. Romîne a părăsit Uniunea Birmană, îndreptîndu-se spre R. P. Chineză. Populația orașului Kunmin, capitala provinciei Yunan, i-a primit pe înalții oaspeți romîni într-o atmosferă sărbătorească, plină de entuziasm și dragoste frățească. În după amiaza aceleiași zile, tovarășii Chivu Stoica, Emil Bodnăraș și Avram Bunaciu au făcut o plimbare prin unul din cele mai cunoscute și frumoase locuri ale regiunii Yunan, Muntele din Apus și lacul Kunmin. În seara aceleiași zile, înalții oaspeți romîni au participat la recepția oferită în cinstea lor de președintele Comitetului Popular al provinciei Yunan, Iu I-tsuan.

Continuîndu-și vizita în R. P. Chineză, delegația guvernamentală romînă a sosit în după amiaza zilei de 1 aprilie la Sian, unul din cele mai vechi și pitorești orașe ale Chinei. În anii puterii populare acest oraș a cunoscut o viață prosperă, înfloritoare. În cursul serii, înalții oaspeți au asistat la un spectacol de filme documentare și artistice oferit în cinstea lor. De aici, delegația guvernamentală romînă își continuă drumul spre Pekin, capitala R. P. Chineze.

Vedere din Budapesta — frumoasa capitală a R.P. Ungare.

Sărbătoarea națională a poporului frate ungar

La 4 aprilie, poporul ungar, vecin și prieten, sărbătorește 13 ani de la eliberarea sa de sub jugul fascist. Acest act istoric a creat condițiile care au permis poporului muncitor ungar să înfrîngă încercările claselor exploatatoare de a menține mai departe puterea, să lichideze privilegiile moșierilor și ale marelui capital. Lichidînd puterea asupritorilor și exploatatorilor, poporul maghiar și-a putut construi statul său democrat-popular în care cei zece milioane de oameni liberi muncesc pentru victoria socialismului, pentru fericirea lor.

Sub conducerea partidului lor marxist-leninist, oamenii muncii din țara vecină și prietenă au obținut în acești ani succese remarcabile pe calea construirii socialismului. Condițiile vieții materiale și culturale ale poporului s-au îmbunătățit considerabil. În decursul unui singur plan cincinal capacitatea de producție a industriei s-a triplat.

Și țărănimea ungară trăiește azi o viață nouă. Ea nu mai robește ca odinioară pe moșiile boierilor și grofilor. Puterea populară a dat țărănimii mașini agricole, lumină electrică, i-a arătat avantajele muncii colective, ale agriculturii înaintate, socialiste. În satele ungare s-au ridicat în anii puterii populare mii de școli, cămine de zi, cinematografe, biblioteci și case de cultură.

Alături de celelalte țări socialiste, țara noastră a acordat sprijinul ei poporului ungar pentru a-și vindeca rănile pricinuite de contrarevoluția din octombrie 1956. O veche tradiție de luptă comună împotriva asupritorilor leagă popoarele romîn și ungar. Acum, cînd în ambele noastre țări conducerea statului se află în mîinile clasei muncitoare, cînd în ambele țări se construiește orînduirea cea nouă, fără exploatarea omului de către om, prietenia romîno-ungară constituie un puternic factor de pace și progres. Această prietenie a fost confirmată din nou cu prilejul recentei vizite făcute în țara noastră de către delegația guvernamentală și de partid a R.P. Ungare, în frunte cu tovarășul Kadar Janos. Atît manifestațiile populare prilejuite de această vizită, cît și Declarația comună constituie dovezi prețioase ale prieteniei de nezdruncinat dintre poporul romîn și poporul frate ungar.

R.P. Romînă și R.P. Ungară se pronunță cu hotărîre pentru coexistență pașnică, pentru colaborare cu toate celelalte țări, indiferent de orînduirea lor de stat. Credincioase năzuințelor de pace ale celor două popoare, guvernele romîn și ungar susțin cu tărie acțiunile întreprinse de guvernul sovietic în vederea întăririi păcii în lume. Cele două guverne sprijină propunerile guvernului sovietic pentru convocarea unei conferințe la nivel înalt, ca și întregul program de măsuri preconizat de U.R.S.S. pentru consolidarea păcii și securității popoarelor.

Poporul romîn salută cu căldură și felicită poporul frate ungar cu prilejul celei de a 13-a aniversări a eliberării sale și îi urează noi succese pe drumul înfloririi patriei sale, pe drumul luminos al construirii socialismului.

P. Marcu

O dată cu primăvara, pe ogoarele R. P. Ungare și-au început munca sute de tractoare. Tractorul din fotografia de mai sus execută șanțuri pentru plantarea viței de vie.

Tractoriștii de la S.M.T. Budești-Oltenița fac arături adînci de bună calitate.

— Ce-i cu normatorul nostru?
— Vrea să se convingă dacă arătura e într-adevăr adîncă!

(Desen de AL. CLENCIU)

NEA RAZVAN

Nu sînt mulți referenți agricoli ca tovarășul Răzvan al nostru. Alții, cînd au greutăți și rămîn în urmă cu lucrările, aleargă în dreapta, aleargă în stînga, se plîng pe la secția raională și cer ajutoare. La tovarășul Răzvan nu există să ceară ajutoare, mai ales la secția raională. De așa ceva trebuie să te ferești pe cît se poate:

— Dacă află raionul că sîntem în urmă, nu e bine!

Ca să n-afle, nea Răzvan — cum îi spunem noi uneori — nu dă nici un semn de viață, iar cînd telefonează cei de acolo, mă trimite pe mine la telefon. Mă duc.

— Secția agricolă vrea să știe cum stăm cu grîul.

— Spune că stăm bine — mă învață nea Răzvan.

Spun că stăm bine. Dar cei de la raion vor să știe precis cît de bine.

— Spune că am însămînțat sută la sută — mă învață dînsul iarăși.

Spun sută la sută. Șeful secției e mulțumit, nea Răzvan e și mai mulțumit:

— Am cîștigat treizeci la sută.

— Cum așa?

— Păi, fă socoteala: dacă am realizat numai șaptezeci, iar raionul știe că am făcut sută la sută, se chiamă că treizeci la sută e cîștigul net de partea noastră. Așa-i?

Între timp, cel de la raion telefonează mereu:

— Cum stați cu orzul?

— Spune că stăm bine! — hotărăște din nou nea Răzvan.

Spun. Nici nu-l mai întreb cît de bine stăm. Spun sută la sută. Asta înseamnă douăzeci la sută cîștig net, pentru că noi am realizat numai optzeci de procente. Cam puțin, ce e drept, dar în schimb, la ovăz avem un cîștig frumușel de treizeci și cinci la sută și la secară vreo patruzeci la sută. La raion, toate sînt trecute sută la sută. Acum, cînd telefonează șeful secției agricole, nici nu mai întreabă „Cum stați?". Întreabă de-a dreptul „Gata?" Iar eu răspund automat: „Sută la sută", deși inima mea numai ea știe cîte întrebări îngrijorătoare își pune:

— Aoleu dacă se află? Aoleu, dacă ne trimite control la fața locului!?

Tovarășul Răzvan rîde de mine:

— Control la ăi slabi, băiatule! Ce să caute controlul la noi? Uiți că sîntem fruntași?

Are dreptate tovarășul Razvan. Noi sîntem cei mai buni. Alții abia au făcut șaptezeci-optzeci la sută. Noi, după registre, am terminat înainte de termen. Toți invidiază situația noastră din registre. Și noi o invidiem, dar nu spunem asta nimănui.

Pentru că sîntem cei mai buni, nea Răzvan e pus la panoul de onoare al raionului. Vor să-l evidențieze în plenară și să-l premieze. La plenară vin și alții, din alte comune, ca să-l cunoască pe nea Răzvan al nostru. Toți îl laudă, toți îl dau ca exemplu, toți îl privesc cu admirație. Parcă ar zice: „Ehei, ce n-am da să fim noi în pielea lui nea Răzvan!" Dînsul se umflă în piele. Eu mă fac mic de tot, mă ascund sub scaun. Dar nea Răzvan nu mă iartă. Mă ridică de mînecă.

— Jumătate din merit este al lui. El e ajutorul meu.

Lumea aplaudă. Cum să nu aplaude, dacă sîntem cei mai buni? Nu de la noi trebuie să ia toți exemplu, ca să meargă treaba bine?

Ba de la noi. Se propune numaidecît un schimb de experiență. Cei din gospodăriile codașe se urcă în camioane și vin urgent la noi, să învețe din experiența noastră bogată, să vadă la fața locului realizările noastre frumoase. Nea Răzvan trebuie să urce și el. Trebuie să urc și eu, dar n-am curajul să fac asta. Eu îmi dau seama că totul e pierdut. Mă amestec printre oameni și dispar. Tare însă sînt curios să știu cum o să se descurce referentul. Sînt curios, pentru că, v-am spus de la început, nu sînt mulți referenți agricoli cum e nea Răzvan al nostru.

Victor Pițigoi

EPIGRAME

Unui gospodar care neglijează curățatul pomilor de uscături și omizi.

S-a topit de-acum zăpada,
Soarele brăzdează bolta.
El nu-și curăță livada.
In schimb.. „curăță" recolta!

Din cauza unor reparații neîngrijite, unele mașini agricole se-ntorc de pe cîmp pentru noi reparații.

Te-ntrebi: „Ce-i mai bine oare:
Reparația necesară
Să se facă la motoare
Sau la... cel care repară?"

O mașină de semănat a întovărășirii agricole din satul Ciungi (Tășnad), regiunea Baia Mare, stă părăsită pe cîmp de astă-toamnă.

Suferind de nepăsarea
Celor căror nu li-i dragă,
E cert că semănătoarea
De la Ciungi e azi... „oloagă".

Felcera Dumitrana Lupu de la G.A.S. Goești, raionul Amaradia, își neglijează îndatoririle profesionale.

Pentru ca să-și vadă iar
De bolnavi și dispensar,
Ar necesita urgent
Dumneaiei un... „tratament".

SĂPTĂMÂNA în RÂDE

Un om „săritor"

— E rost de v'un cîștig? Aș merge și eu...

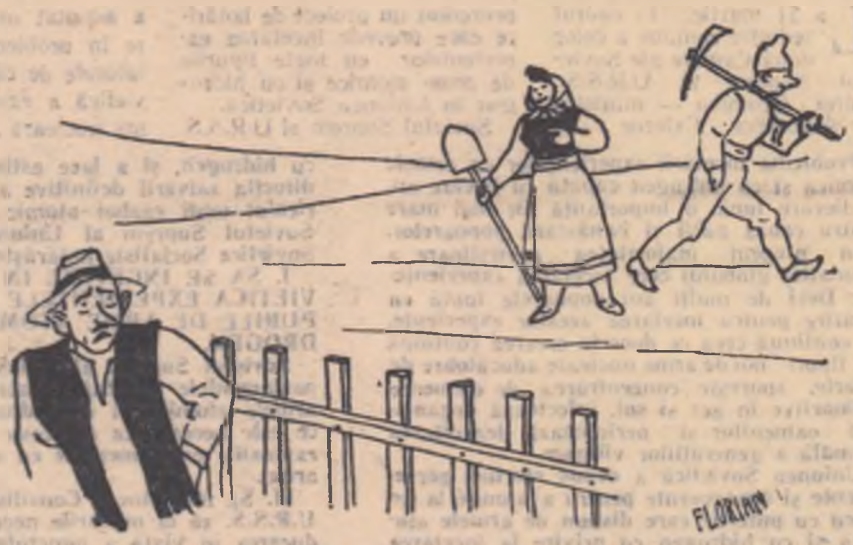

— Da! Dregem drumul...
— ...Dar mă cam dor șalele!...

(Desene de C. FLORIAN)

„Locul Rău"

(Cronică rimată)

Ci locul nu e însemnat pe hartă...
Dar peste vremi de el se va vorbi.
Pe locu-acesta s-a iscat o ceartă...
Era, se spune, într-un zori de zi.

Colectiviștii au pornit la muncă.
Duceau în cîmp, cu carul, bălegar,
După o agrotehnică poruncă...
Din șirul lung de care, iat-un car;

Rămîne mai în urmă, se oprește.
În el e-un om în vîrstă și-un flăcău.
Și cel în vîrstă tună țărănește;
„Dăm bălegaru-aici, pe Locul Rău..."

„Tătucă, zice tînărul, se poate?
Păi brigadiru-a zis să-l descărcăm
După salcîmul de la Adîncate...
Sîntem colectiviști și noi lucrăm..."

„Tu taci, și fă așa cum îți grăiesc.
Dă bălegaru-aici pe Locu' Rău...
De cînd mă știu, de cînd în sat trăiesc,
Aici a fost și e pămîntul meu...

Ce cată bălegaru-n Adîncate?
Acolo e pămîntul lui Ichim.
Noi după el nicicînd n-am luat bucate,
Noi de aici, din ăsta ne hrănim".

Bătrînu-apucă furca și începe
S-arunce bălegarul jos din car.
Ca minzul ce se-ncurcă printre iepe,
Icnea pe cîmp un vinticel hoinar.

„Tătucă, sîntem în gospodărie,
Sîntem colectiviști, stăpîni sîntem,
Pe toată-această-ntindere de glie..."
„La furca-n mîini c-alminteri te fac ghem..."

„Eu nu descarc decît în Adîncate...
Că-n Adîncate s-a planificat..."
„Așa? Ei, bine... stai împieliţate
Că te planific eu c-un par îndat'."

„De ce te-ai scris, tătucă, dacă gîndul,
Te trage tot către pămîntul tău?"
„Mă, cînd ieșiși din cas' ieșiși cu stîngul?
Na, mă, să-ți meargă toată ziua rău..."

Flăcăul a simțit un pumn în șale...
Și-a cugetat în sine-amar și trist;
„Pe tata încă-l trage-n jos de poale
Credința lui de individualist..."

Bătrînu-n sinea lui prea bine știe
Că fiul cu dreptate i-a vorbit.
Dar de necaz și poate din mîndrie
Să recunoască-atunci s-a cam codit.

Dar peste noapte cînd dormea feciorul,
El a sărit din așternut în sus
Și încărcînd gunoiul cu tot zorul
În cîmp, pe locul lui Ichim l-a dus.

M. Vrînceanu

Mecanicul șef Rață de la S.M.T. Dîngeni, regiunea Suceava, obișnuiește să-i bată pe tractoriști. Din această cauză, mulți mecanizatori pricepuți părăsesc S.M.T.-ul.

— Pe tine te iert! Pe ziua de azi am obosit!!...

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

REDACȚIA: București Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10 7.60.20. 7.60.40 ABONAMENTE: 7,60 lei anual Taxa poștală plătită în numerar conf. aprobării Dir. Generale P.T.T.R Nr. 17.933/942 Abonamentele se fac la oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"